

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 42.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403940174608/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Femte Brev

Den 10de Februar 1849.

Jeg sad længe i Mørkningen i mit aabne Vindue og lod Guds friske Luft trænge ind i mine Øine, mit Hoved og Hjerte. Der er for mig Intet saa beroligende smukt, som, naar Skyerne efter lang Regndag fordele sig, at see det blytunge Graa, der trykkende har hvilet over Naturen, og øvet sin nedslaaende Magt over alt hvad der lever, opløse sig i lette Taager, der i vekslede Skikkelser langsomt svæve hen ad Himlen. Jeg kan ikke beskrive, hvor lykkelig jeg i den senere Tid ofte føler mig. Og hvor kan man andet, naar man tænker paa Evigheden! Jeg føler Spiren til uendelig Rigdom i mig selv, veed, at Foraaret om et Par Maaneder kommer, og udfolder al Naturens livsalige Deilighed rundt omkring; saa kommer ogsaa Guds vidunderlige Kraft, og bringer hvert Frø i min Sjæl til at spire og udvikle sig, naar jeg venter paa ham, og ikke lader Verden indtage den ledige Plads.

Jeg blev afbrudt af Dit Brev – en kjær Afbrydelse, det veed Du nok. – Du vil vide hvad min Hensigt er med Damerne; om jeg vil have dem rigtigt emanciperede, saa de deeltage i alle Herrerne Rettigheder og Forretninger. Nei, tusinde Gange nei! Hvad Forretninger angaaer, da ere vore, Et af To, Tankefriheden mindre i veien end de fleste af deres. Jeg vil heller være Sypige end «Noget paa et Contoir», og Du skal aldrig opleve den Dag, da Du seer mig med Piben i Munden, fordybet i lærde Undersøgelser, i det tilstøvede Studerekammer. – Vi kaldes ikke for Intet «det smukke Kjønl» Skjønhedens Idee har Gud i os villet udtrykke. Men kun hvad der er sandt og frit, er ægte skjønt. Saalænge vi ere udelukkede fra selvstændig Udvikling, saalænge vi ere i Fordommenes Void, kunne vi ikke svare til Bestemmelsen.

Naar jeg rider eller spadserer, ret er glad og seer den klare Himmel over mig, falde altid Studenterne deilige, livsglade Sange mig